

hea, Tomas, wägga hea!" — „Mis langi hea se on", kostis Tomas. — „Hea Tomas wägga hea!" „Dn sinnul ommal maea?" „Ei olle!" kostis Tomas. — „Se on hea, wägga hea!" ütles wöeras, „se on mo melepärrast." „Dn sinnul jubba naene?" küsis wöeras jälle. „Ei olle!" kostis Tomas. „Weel parrem! weel parrem!" ütles wöeras ja läks uksest wälja.

Kui wöeras olli ärra lainud, ütles Tomas omma perre ja teiste ees, kes seal weel ollid: „Kui ma sel korral mitte ühhe narri ehk kerge-
gemelega innimesega ei olle koos olnud, siis ei tea ma, kedda weel nisugguseks peab arwama!"

Pari tunni pärrast tulli illus wanter, kaks hobbust ees, Toma järrele. Tomas istus wank-
rile ja pois sõidab mõnnest ulitsast läbbi ja peab ühhe illusa piisukese maea ees kinni. Tomas tulles wankrilt mahha ja astub tuppa. Toas tulli sesamma wöeras mees temma wasto, kedda ta narriks piddanud, terretab ja üt-
leb: „Eks sa ei tunne mind ennam, Tomas?"

Minna ollen wend Mait; kümne aasta eest ollime tõsised sõbrad: minnul ei olnud ühtid, sinnul ei olnud ühtid, pea said sinna minno käest, pea sain minna sinno käest, mis meil teine teisele anda olli. Ja kui meie teine teist aitasime, siis ei kiitnud meie sedda teise ja kolmandama ees; sest kes sedda teeb, on minno eest nenda, kui kaebaks temma teise peale."

„Wata, Tomas! hilja aea eest tulin minna, kui rikkas mees Iddaindamaalt taggasi ja woin nüüd sinnule jälle nattikene anda. Wata, se maea siin, on sinno; minna tõin ommale ka naese sealt maalt ja temma õdde ka liggi, se laps on kenna ja priike, hea süddamega ja wallus tõ innimene, karsk ja ka rikkas seal jures. Sinna pead tedda ommale wõtma naeseks, kü! minna murretsen kõige mu eest."

„Wata Tomas! minna ollen kõige selle aea, mis minna kangel wöeral maal olin, pea igga päew sinno peale mõttelnud ja sa ei kaddunud mo melest mitte ial ärra, ni kehwas, kui ka rikkas põlmes."

Tomas langes nuttes sõbra kaela ja tän-